

Arrest

nr. 156 422 van 13 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 3 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2010 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 29 juli 2010 beslist de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nrs 49 549 en 49 550 van 14 oktober 2010 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 5 november 2010 en 23 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 19 november 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 6 januari 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een immatriculatieattest. Op 30 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 13 juli 2011 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 4 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 december 2011 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 8 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing stellen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 103 602 van 28 mei 2013 het beroep verwerpt. Op 22 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 januari 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 7 augustus 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.01.2013 werd ingediend door:

*D., A. (R.R.: ...)
geboren te Skopje op (...)1973*

*+ partner: S., S. (R.R.: ...)
geboren te Skopje op (...)1975*

*+ 2 kinderen:
D., L., geboren op (...)2002
D., L., geboren op (...)2006*

*allen van nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 01.04.2010 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 18.10.2010 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij Roma zijn en ernstig gediscrimineerd worden in hun land van herkomst. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen Roma zijn en ernstig gediscrimineerd worden in hun land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het voorgelegde rapport van Rights Displaced (Forced returns of Roma, Ashkali and Egyptians from Western Europe to Kosovo) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit rapport handelt over de situatie van o.a. Roma in Kosovo. Vermits betrokkenen de Macedonische nationaliteit hebben en van hen niet gevraagd wordt om naar Kosovo te gaan, kunnen we dus stellen dat dit rapport niet op de situatie van betrokkenen betrekking heeft.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen verwijzen ook naar de medische problemen van mevrouw S. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Verder beweren betrokkenen ook dat zij elke band met hun thuisland hebben verloren. Hier dient opgemerkt te worden dat betrokkenen sinds eind 2009 in België verblijven. We kunnen dus stellen dat betrokkenen een langere tijd in hun thuisland hebben verbleven dan dat zij in België aanwezig zijn en bijgevolg kunnen hun verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Ook is het erg onwaarschijnlijk dat de kinderen geen enkele andere taal zouden spreken dan het Nederlands. Er dient immers opgemerkt te worden dat de kinderen respectievelijk 4 en 8 jaar waren toen zij in België aankwamen. We kunnen dus stellen dat de kinderen tijdens hun verblijf in Macedonië op zijn minst een basiskennis van hun moedertaal hebben geleerd. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert eind 2009 in België, spreken vlot Nederlands, zijn werkwilbig, hebben een vrienden- en kennissenkring en leggen diverse getuigenverklaringen en aanbevelingsbrieven voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad een exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van de derde en vierde verzoekende partij op, aangezien deze verzoekende partijen minderjarig zijn en bijgevolg onbekwaam tot het instellen van een annulatieprocedure.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een onontvankelijk verklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde en vierde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk geboren op 18 september 2002 en 12 oktober 2006) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg vastgesteld te worden dat het beroep van de derde en vierde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel. Verzoekers voeren tevens machtsoverschrijding en machtsafwending aan.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

*“Doordat verwerende partij stelt dat de medische problemen van verzoekster sub 2 buiten de context vallen van art. 9bis bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van het verzoek ;
Terwijl verwerende partij overeenkomstig art. 3 EVRM de verplichting heeft om de medische problemen te onderzoeken bij een beoordeling omtrent de ontvankelijkheid;
Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 21.12.2009 (nr. 36.370) hetwelk naar analogie dient toegepast te worden; (zie stuk 3)
Dat in het bovenvermelde arrest eveneens als in casu sprake is van psychologische problemen;
Verwerende partij kan dan ook geenszins bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek ex art. 9bis Vreemdelingenwet geen rekening houden met de medische toestand van de aanvrager, in casu verzoekster sub 2;
De motivatie in de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende
Doordat de bestreden beslissing niet voorzien is van een handtekening van de van de minister of haar gemachtigde;
Overwegende dat om een rechtsgeldige beslissing te kunnen nemen een handtekening van een bevoegd persoon essentieel;
Het ontbreken van een handtekening maakt de beslissing onrechtmatig;
Dat dit middel dan ook ernstig en gegrond is;”*

3.2 Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden, in de zin van voormelde wetsbepaling, bestaan. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte dienstige gegevens worden hierbij in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers betogen dat verwerende partij de verplichting heeft om de medische problemen te onderzoeken bij de beoordeling inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag en dit overeenkomstig artikel 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de medische problemen het volgende gemotiveerd: *“Betrokkenen verwijzen ook naar de medische problemen van mevrouw S. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).”*

De Raad stelt vast dat de wet inderdaad uitdrukkelijk voorziet dat de medische elementen kunnen worden ingeroepen in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bovendien bepaalt artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet het volgende: *“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:*

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

De wet voorziet aldus uitdrukkelijk dat de medische elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers' beschouwingen falen in rechte. Nu in de bestreden beslissing duidelijk is gemotiveerd omtrent de aangehaalde medische problemen en is gewezen op het onderscheid dat tussen beiden aanvragen dient te worden gemaakt, tonen verzoekers geen schending van de formele motiveringsplicht aan. Uit artikel 3 van het EVRM kan evenmin de verplichting worden afgeleid dat de gemachtigde de medische problemen dient te beoordelen in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ook de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM in de aanvraag is beoordeeld en beantwoord in de bestreden beslissing waar verwerende partij het volgende stelt: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* Verzoekers betwisten het motief niet, laat staan dat ze het weerleggen, aldus wordt de schending van de formele motiveringsplicht niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De schending van de aangevoerde rechtsregels- en beginselen wordt niet aangetoond.

Verder betogen verzoekers dat de bestreden beslissing niet is voorzien van een handtekening van de staatssecretaris of haar gemachtigde. Het ontbreken van een handtekening maakt de beslissing onrechtmatig.

De Raad merkt op dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er stelt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en wanneer dus helemaal niet

vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon, wat *in casu* niet het geval is.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat ze genomen werd door W.G. Als administratief assistent, functie die niet in vraag wordt gesteld, is W.G. bevoegd om de bestreden beslissing te nemen, wat niet wordt betwist.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekers naar voren brengen, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

Er kan slechts sprake zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid welke haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang, gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling. De beschouwingen die de verzoekers naar voren brengen, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

3.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Doordat verwerende partij voorafgaand de bestreden beslissing geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken aan verzoekster heeft verleend;

EERSTE ONDERDEEL

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd "dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttig, d.w.z. met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen"¹ of "dat er toch voor geborgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt"²

Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat:

"dat ... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer zij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht"³

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee:

"dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken "⁴ of nog "dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld"⁵.

De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing.

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens:

"dat de verwerende partij verplicht was verzoeker in de gelegenheid te stellen haar zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde"⁷ of "que le demandeur ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation s'il n'a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur lesquelles l'autorité compétente va fonder son appréciation "⁸.

In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: "De tenlasteleggingen moeten worden medegedeeld, om toe te laten daarover uitleg te geven en zich, na inzage van het volledige dossier, daarover te rechtvaardigen"⁹ (eigen onderlijning). Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken.

Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken.

TWEEDE ONDERDEEL

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen en inzage te geven in het dossier. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel

"dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen"¹⁰, "dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen"¹¹.

De Raad van State stelt:

"De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewegen of niet bewegen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken"¹².

"De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn. ..De bevoegde overheid, wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden"¹³.

Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe:

"om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken — in geval van een volledig dossier — kunnen oordelen over het dossier"¹⁴.

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand een beslissing te nemen inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.

In casu hebben verzoekers geen enkele inzage gekregen in het dossier van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze Dienst."

3.4 Met betrekking tot de rechten van verdediging wordt overwogen dat de procedure die wordt geregeld door de vreemdelingenwet voor de staatssecretaris of zijn gemachtigde, een administratieve procedure is en geen juridictionele. Bijgevolg moet het tegensprekelijk debat, waarin voornoemde wet niet voorziet, in principe niet plaatsvinden (RvS 8 januari 2003, nr. 114.301). De hoorplicht is aldus niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om hun standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoekers hun standpunt hebben kunnen uiteenzetten in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen niet dienstig betwisten dat zij de mogelijkheid niet zouden hebben gehad om alle relevante documenten op nuttige wijze ter kennis te brengen van de gemachtigde van de staatssecretaris.

Verzoekers betogen dat zij geen enkele inzage van het dossier hadden alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Met toepassing van artikel 6, § 5 van de wet openbaarheid van bestuur van 11 april 1994 kunnen verzoekers een gemotiveerde en schriftelijke aanvraag indienen bij de bevoegde overheid. Uit de stukken van het dossier blijkt evenwel nergens dat verzoekers een aanvraag tot inzage van het administratief dossier hebben overgemaakt. Evenmin wordt dit aangetoond door verzoekers. Verzoekers kunnen de verwerende partij niet verwijten dat zij geen inzage zouden hebben gekregen, nu

niet wordt aangetoond dat zij inzage van het dossier hebben aangevraagd. Verzoekers tonen aldus niet aan dat de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Verzoekers maken in het licht van hun betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maken zij een schending van de door hen aangehaalde bepalingen geenszins aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN